

1 juli, Guernsey

Als Annelies haar hoofd boven de kajuit uitsteekt en met kleine slaap oogjes speurt naar de zon (hoi, het is alweer een mooie dag) ziet ze Peter in de kuip van de Chimo chillen. Chimo en Twixx gaan vandaag naar Frankrijk. Naar Roscoff? Niet dus. We blijven nog een dag, roept Peter. O! Flex-babe Annelies moet weer even haar gedachten ordenen en zich weer instellen op een andere invulling van de dag. Ook Maaïke zal best even moeite gehad hebben met de plannen van de mannen. Maar alles heeft met weersomstandigheden te maken.

De mannen hebben ook al besloten dat er 's avonds gebarbecued wordt en dus wordt er overlegd wie nog wat heeft in de koelkast en wie wát koopt in de supermarkt.

Het is een rustig dagje voor ons met zoeken naar technische spulletjes voor de boot (Peter zoekt ook al weken naar een V-snaar) en zoeken naar shorts voor Annelies (ze valt maar niet af –niet eerlijk want Peter wel- en kan haar oude shorts niet aan) De eerste winkel die we tegenkomen heeft de Birkenstock slippers die Peter nodig heeft en natuurlijk staat er een paar heerlijke en mooie sandalen te wachten op Annelies.

's Avonds komt flink wind opzetten en wat mist uit zee dus we nemen een trui mee naar de Twixx. Het wordt een afscheidsetentje, voorlopig dan hopelijk. We hebben elkaar in drie dagen goed leren kennen, en veel gedeeld met elkaar, o.a. onze ideeën over hoe je in je reis zou moeten zitten, niet dippen (denken in problemen) maar dimmen (denken in mogelijkheden), bijstellen van plannen afhankelijk van je eigen wensen en ook van het weer, vooral wel doen wat je leuk vindt.

Bij de BBQ wordt de nieuwe COBB van de Skadi zorgvuldig ingewijd naast de al oudere COBB van de Twixx. Uiteraard hebben we weer te veel eten maar we laten alles goed smaken bij goede gesprekken en een hoop lol.

2 juli, van Guernsey naar Sark, 10 mijl en door naar Jersey, 25 mijl

Vandaag gaan we naar Sark om daar voor de eerste keer te gaan ankeren. We vertrekken om 8:30 naar de tanksteiger, waar we achter de Twixx aanmeren. Rob is al bezig te tanken en de Skadi moet even wachten, en ook op een paar andere schepen.

De Skadi kan 120 liter diesel tanken voor de geweldig prijs van 67 Pence per liter. Je zou bijna nog een keer gaan tanken.

Het eiland Sark is een van de Kanaaleilanden, liggend voor de Franse kust van Normandië. Het behoort tot het autonome baljuwschap (Engels: bailiwick) van Guernsey, een Brits Kroonbezit, maar heeft een eigen regeringsvorm en eigen bestuur. De Franse naam voor het eiland is Sercq (Sèr in het oude Sercquiais-Frans).

Sark is een rustig eiland waar gemotoriseerd vervoer verboden is. De lokale bevolking omzeilt dit verbod door hun landbouwtractoren te gebruiken als transportmiddel. Verder worden de fiets en paard en wagen gebruikt. Het eiland heeft een bevolking van rond de 600 inwoners. De economie is gebaseerd op het toerisme en de landbouw. Toeristen zijn voor een groot deel dagjesmensen die vanaf het vasteland of Guernsey komen. Het eiland beschikt over een aantal hotels en is vooral in trek bij wandelaars. Bezienswaardigheden zijn La Coupée, een smalle weg met aan beide zijden een afgrond en de tuin van de Seigneurie (de ambtswoning van de leider van Sark). De

grotten onder het eiland die vanaf zee bereikbaar zijn, worden gebruikt voor grotduiken. Elk jaar wordt in de zomer het Sark Folk Festival gehouden.

Er is nauwelijks verlichting op het eiland waardoor iemand met het blote oog astronomie kan bedrijven zonder last te hebben van lichtvervuiling. Het eiland werd in 2011 uitgeroepen tot de eerste Dark Sky Community, door de International Dark-Sky Association. Sark heeft wel een vuurtoren, Point Robert maar deze schijnt alleen over zee.

Sark heeft geen politie. Het recht wordt gehandhaafd door vrijwilligers. Wanneer iemand wordt opgepakt, wordt deze persoon eerst opgesloten in een cel die hier sinds 1856 staat, waarna hij of zij opgehaald wordt door de politie van Guernsey.

We vertrekken, varen de haven uit en gaan richting Sark, eerst nog in noordelijke richting met de stroom mee en vervolgens rechtsom naar de ankerplaats. De Skadi heeft hier al meer gelegen en er moeten mooringboeien zijn. Op de ankerplek blijken inderdaad een paar moorings vrij te zijn en Annelies probeert de Skadi met de nieuwe pikhaak vast te krijgen aan een ketting die aan de mooring vastzit. Na 4 keer missen probeert Peter het, maar ook dat gaat pas na een paar keer. Aan het einde van de ketting, dus ver onder water blijkt pas een groot oog te zitten waar de lijn doorheen moet. Lekker onhandig dus.

Meteen gooien we een vislijntje uit met een stukje spek eraan; je weet maar nooit... en jawel na een 10 minuten vangen we al een kleine zeebaars. Dat ziet er veel belovend uit. De Skadi ligt onrustig in het water door wat kleine rollers die uit zee aan komen lopen. Dit is voor Annelies heel oncomfortabel en ze wordt er wat zeeziek van. Eens kijken of een Bonine zeeziekepilletje uitkomst biedt.

Peter gooit de rubberboot in het water en samen proberen we aan de kant te komen met de peddels i.p.v. met het motortje. Er komt wat water in de Dinghy en Annelies haalt een handdoek. Onderweg blijkt de zee te onrustig en een grote golf rolt de Dinghy in over de billen van Annelies en haar rugzak. Dit gaat niet goed, verzucht Annelies. Bij de kust aangekomen stapt Peter in het water en op dat moment loopt er nog een grote golf van achter de boot in. Annelies is nu dus nat. Ook stranden we tussen grote keien met algen en Annelies ziet het niet zitten om daarop te stappen, uit te glijden en ook nog natte schoenen te krijgen. Ze slaakt haar standaard kreet: "dat gaan we dus niet doen" en we keren terug naar de Skadi. Annelies is top chagrijnig en we stropen natte kleren uit en trekken droge aan en we besluiten direct door te varen naar Jersey. Grote teleurstelling voor Peter, die weet hoe mooi dit eenzame eiland is. Annelies vraagt hoe heb je dat dan de vorige keer gedaan? Peter vermoedt dat hij toen vanwege vloed verder hoger op het grintstrand is aangekomen maar mogelijk ook wel met de schoenen in een kleine laag water heeft gestaan.....Annelies mijmert als een zombie de hele vaart door over de situatie bij Sark en hoe je in Godsnaam met een Dinghy aan de kant hoort te komen. Naakt?

Als we aankomen bij Jersey kunnen we direct Helier Port invaren en vinden achter in de haven een mooi plekje aan een langs-steiger.

Odin en Freija worden aan hun lijnen goed in de gaten gehouden zodat ze niet op de steiger kunnen springen. Je weet maar nooit. 's Avonds peuzelen we heerlijk de Zeebaars op, nou ja een klein baarsje, op een snee brood, met veel mayonaise.

Morgen gaan we maar eens kijken wat Jersey te bieden heeft. Het was, al met al, een enerverend dagje voor Annelies.

3 juli, Jersey

Na het (beetje late) ontbijt lopen we door de winkelstraten van Jersey. Het is inderdaad een mondaine stad met veel luxe winkels en veel mensen op straat. Annelies stort zich op de lingerie afdeling van een groot warenhuis (nee, deze keer geen schoenen).

Jersey is een eiland op 22 kilometer voor de Franse kust van Normandië in de baai van de Mont Saint-Michel. Het is het grootste van de Kanaaleilanden. Er wonen 96.513 (2014) mensen, waarvan 30% in de hoofdstad Saint

Helier. Het is net zoals Guernsey en het in de Ierse Zee gelegen Man geen onderdeel van het Verenigd Koninkrijk maar een Brits Kroonbezit, ook is het geen onderdeel van de Europese Unie.

Jersey vormt samen met de onbewoonde eilandgroepen Minquiers, Ecréhous, Les Pierres de Lecq en andere rotsen en riffen het autonome baljuwschap (Engels: bailiwick) Jersey. Het Verenigd Koninkrijk is verantwoordelijk voor de verdediging van Jersey. Jersey maakt deel uit van de Common Travel Area: een gebied waarin inwoners van de Republiek Ierland, het Verenigd Koninkrijk, Jersey, Guernsey en het Isle of Man vrij kunnen reizen zonder paspoort met een minimaal aantal identificatiepapieren.

Bij het havenkantoor informeren we of er een Chandler is en er blijken er 2 te zijn, niet al te ver van de haven. Ook is er een Yanmar dealer; we willen nog een reserve V-Snaar kopen.

Op de fiets en op weg, eerst naar de Yanmar dealer. Deze blijkt precies nog één V-snaar te hebben voor onze Yanmar. Die is in elk geval binnen.

Nu op weg naar de Chandler. Bij de eerste vindt Annelies een vochtvreter die we gelijk met 2 extra vullingen meenemen voor in de slaapkamer. Ook vinden we een waterdichte tas die we mee kunnen nemen als we weer een nat Dinghy avontuur gaan opzoeken.

Als we bij de 2e Chandler aankomen roept Annelies al voordat we binnen zijn: "ze hebben een Cobb barbecue". Er blijken er een paar te staan maar wat nog mooier is ook een Grilplaat en een Wok voor de Cobb. Direct meenemen samen met nog 2 dozen Cobb stenen. Zoon Joran van Annelies komt namelijk binnenkort aan boord en de BBQ zal zeer van pas komen.

Ook vindt Annelies een isolatie-rugzak, handig voor het geval dat we lange tochten op de fiets gaan maken als het heet is. Hij heeft een handig formaat en past lekker op je rug.

's Avonds maken we lekker wat resten eten van de BBQ op: spiesen met satésaus en ratatouille, geen combinatie maar toch wel lekker.

Daarna kijken we waar we de volgende dagen heen kunnen fietsen en wat we allemaal willen gaan zien op onze fietstochten. Misschien nog wel een dagje langer blijven om een totale mooie indruk van Jersey te krijgen.

4 juli, van Jersey naar Granville, 34 mijl

Vanochtend staat alles klaar om een mooie fietstocht over Jersey te gaan maken. Freya wordt nog even op haar plekje onder de buiskap gezet want de rest van de dag moeten de katten binnen zitten. We ontbijten eieren met spek en maken een potje Black Pudding warm, die we buiten oppeuzelen.

Twee 'broekies' van havenmeesters melden dat er een probleem is. We hebben katten aan boord en het is dan niet toegestaan om deze in de haven te liggen. Peter legt uit dat we ze aan boord houden en ze zelfs niet op de steiger komen. Of we de supervisor dan willen spreken...? Is goed laat die maar langskomen dan. Even later komt het supervisor-mannetje van 23 jaar en legt uit dat "THE LAW" verbiedt dat er katten in de haven komen. Peter legt uit dat op Guernsey het geen enkel probleem was dat ze aan boord waren als we maar buiten de marina bleven, maar wel aan een steiger waarmee we naar de kant kunnen. We willen best aan de wachtsteiger voor de haven gaan liggen. Nee, dat is hier ook niet mogelijk. Hij gaat nog even bellen met de Animal Welfare Officer (een ministerie? Op zaterdag...?)

Even later komt hij melden dat deze ons ook geen toestemming geeft om te blijven, de enige optie is om "Isolated" aan een mooring, ver buiten de marina te gaan liggen en droog te vallen zodat de katten zeker niet aan land kunnen komen. Er komt nog zo een wijsneus die uitlegt dat alleen Drugdogs toegestaan zijn. Moet ik Odin en Freya dan aan de drugs helpen?

We kunnen lullen als Brugman maar we moeten weg en we krijgen 1 dag liggeld terug van de al vooruit betaalde havengelden. Peter loopt mee en gaat hevig over de zeik en laat de "refund" op zijn bankkaart storten. Na het rustig nuttigen van het ontbijt verlaten we dit shit eiland. Klaar met Engelse eilanden; we gaan naar Frankrijk.

Buiten gekomen hijsen we de zeilen en zetten koers naar Granville. De wind valt na een uurtje weg en dus doen we de motor aan want we willen wel vandaag nog aankomen. De tocht is wel een hele relaxte en dat maakt veel goed van het leed dat we geleden hebben in de discussie met de havenmeestertjes van St. Helier op Jersey. De zee is vlak met kleine golfjes en prachtig donkerblauw en we kunnen aan boord wat zonnen met de koffiekkan op tafel, wat tijdschriften bladeren en op de laptop werken. Na een paar uur komt de wind ineens weer op maar uit een andere richting. Direct zetten we weer de zeilen op en gaat het verder richting Frankrijk. Onderweg zien we de eerst dolfijn of bruinvis. Het is slecht te zien op deze afstand maar we denken dat het een bruinvis is omdat er maar één gaat. Bruinvissen zijn namelijk solozwemmers. En die kan je echt niet met je camera schieten, hij komt- en duikt te snel.

Na Iles de Chausey varen we alleen op het grootzeil verder, want anders zijn we weer te vroeg. De drempel voor de haven droogt ca 4 meter op en de haven gaat pas om 19:15 open voor schepen van minstens 1.40 meter diepgang. Langzaam naderen we de ondieptes waar al een hele rij schepen ligt te wachten. Als we de doorgangsdiepte van de haven op 2.20 meter zien staan varen we naar binnen waar we door een uiterst vriendelijk havenmeester, bescheiden en service gericht worden opgewacht die ons een perfect plekje aanwijst. Een collega havenmeester helpt ons aanleggen, heel wat anders dan dat middeleeuwse Engeland. "good to be back in Europe". Annelies pakt de vlag van Jersey die als courtesy vlag in de mast hing. Peter verfrommeld hem maar Annelies plakt hem op de kajuitmuur: leef je uit en beklad hem met Graffiti of ga pijltjes gooien om welke frustratie dan ook.

Na het eten gaan we nog even met Odin en Freija over de steiger lopen want dat mag hier natuurlijk weer gewoon. Vreemd genoeg lijkt het of ze voelen dat we dit een fijne haven vinden. De gemoedelijke sfeer uit de stad komt ons ook tegemoet. Men lijkt hier professioneler met gasten om te gaan. Ons is door de havenmeester in zijn Zodiac al een dingen-om-te-doen-boekje overhandigd. Kijk, zo kan het ook.

5 juli, Granville - het Monaco van het noorden

Vandaag begint de dag met een geheel nieuwe ervaring voor Peter: de grijze tinten (nee geen 50 tinten grijs) in de haren van Annelies moeten weer kleur krijgen en wel de mooie blonde glans die we gewend zijn. Na 2 uur smeren, wassen en kammen is het resultaat verbluffend. Toch een roeping gemist, Peter? Daarna gaan we de stad verkennen.

Granville is een stad in het departement Manche in Frankrijk. De stad heeft ongeveer 13.000 inwoners. Zij worden Granvillais genoemd. Granville is gelegen op het schiereiland Cotentin aan de monding van de Bosq en Pointe du Roc (Cap Lihou) welke de baai van Mont-Saint-Michel gedeeltelijk afsluit. Bestuurlijk zijn de Chausey eilanden een onderdeel van Granville.

Deze stad werd destijds door de Engelsen in de XVe eeuw versterkt. Op het hoogstgelegen deel van de stad, dat omringd wordt door wallen, vindt men nog de sporen van een groot militair en religieus verleden. Al sinds 1450 vertrekken de boten van Granville en omstreken op kabeljauwvangst op de banken van Newfoundland. Door de eeuwen heen werd Granville een belangrijke haven voor wat betreft de kabeljauwvangst net zoals ook haar Bretoense buur Saint-Malo. Vanaf het einde van de 19de eeuw veranderde Granville in een zeer gewaardeerde badstad in Normandië. Het is er heerlijk vertoeven in deze typische ambiance die slechts terug te vinden is in havens maar met een elegante toets, door stedelingen die hier op vakantie zijn meegebracht. Karaktervolle huizen en pittoreske « hotels » uit de XVIe en XVIIIe eeuw heten je welkom.

Er zijn een aantal beroemde mensen geboren in Granville, de meest bekende zijn: Christophe Auguin, zeiler, winnaar van de Vendée Globe- jachtrace in 1996-1997 bekend in de zeilerswereld en Christian Dior (1905-1957), couturier meer bekend bij de dames.

6 juli, de abdij Sainte Trinité van La Lucerne

Vandaag maken we een fietstocht langs de kust van La Quotentin en La Manche naar de abdij van La Lucerne. Het is een warme zeer zonnige dag en de tocht brengt ons door kleine kustplaatsjes met mooie statige huizen, met witte vrijstaande bungalowtjes in een glooiend landschap vlak aan de kust waar de geur van coniferen, tamarindes, bloeiende ligusterheggen en andere kruidige planten je een exotische ervaring geven. En dat in Normandië! Over de D 911 is het wederom uitkijken, af en toe nemen we een voetpad, ook hier geen fietspaden. Na een routecheck met de iPhone en het vinden van de juiste landweggetjes naar de abdij en een paar enorme afdalingen ligt daar dit klooster, verscholen in de luwte van de heuvels.

De Abdij van de Orde van Prémontré werd in 1143 gesticht door Hascullus van Subligny op aanraden van zijn broer de bisschop van Avranches. De premonstratenzer of Norbertijnen zijn geen monniken maar geestelijken (Kannuken) die in groepsverband leven en samen kerkliturgie zingen maar buiten de Abdij als parochiepastoors werkzaam zijn.

Tijdens de Honderdjarige oorlog en gedurende godsdienstoorlogen werd de Abdij belegerd en geplunderd. In de 17e eeuw restaureerden twee grote abten de gebouwen en herstelden de gemeenschap. Het klooster werd in 1791 verkocht en na een tweede verkoop in 1799 vestigde een spinnerij zich in de gebouwen. Nadat deze failliet ging werd onderhoud van de gebouwen verwaarloosd, 2 pijlers zakten in en het gewelf viel waarna de Abdij in de loop der tijd aftakelde. In 1959 nam Abbé Marcel Lélégard de restauratie op zich.

We zien een idyllisch landgoed met een ongelofelijk knap gerestaureerd klooster. Uit een puinhoop is weer opnieuw de kapel opgetrokken en het verschil tussen oude en nieuwe pilaren is nauwelijks zichtbaar. Een vriendelijk ogend eenvoudige kapel, met veel licht. We lopen door het kleine landgoed met de prachtige smeedijzeren toegangspoort en het bordes, gelegen aan het einde van een grasland met prachtige oude beuken. Er is een rozenhaag en al wandelend door de stilte vinden we de duivenschuur waar indertijd 1500 paartjes konden nestelen, zoveel hokjes zijn er in de ronde binnenkant van deze toren uitgehouwen. De vraag is of er werkelijk 1500 paartjes in deze toren waren genesteld want ze moesten natuurlijk te eten krijgen en zoveel graan was waarschijnlijk niet beschikbaar. De priesters verkochten de mest, de jonge duifjes en de eieren.

Onze fietstocht terug brengt ons door lieflijk heuvelachtig landschap met hier en daar verspreid mooie opgeknapt villa's en oude huizen die te koop staan. Zo te zien is dit een gebied, waar men graag zijn tweede huis heeft.

We zijn voldaan en Annelies voelt haar maag knorren en we besluiten de kortste route naar de haven te nemen. Morgen weer een nieuwe dag.

7 juli, van Granville naar Saint-Malo, 23 mijl

Om 9:15 staat er genoeg water om over de drempel aan het begin van de haven weg te varen richting Saint-Malo, een tocht geschat van ca. 25 mijl. We hebben weer de stroom tegen, deze zal toch wel eens een keertje mee gaan lopen? Het is op de motor want de wind staat weer geheel tegen en we moeten, om het Vauban Dock binnen te komen, vòòr 13:15 bij de sluis zijn. Mochten we dat niet halen dan is de 2e keuze Port de Bas Sablons. Van deze laatste wordt in de almanak wel aangegeven dat de haven onrustig is bij Noordwestenwind en jawel vannacht komt er een stevige Noordwester.

Toch lijkt het op een moment bezeild en snel zetten we de zeilen erop maar na een minuut of 30 trekt de wind toch weer verder naar West en gaat de motor weer aan.

Net wanneer Annelies even naar de kajuit afdaalt klinkt het: Annelies! Dolfijnen! Het blijkt dat er verschillende groepen dolfijnen aanwezig zijn, we zien ook 2 Zodiacs liggen met veel opstappers die ook zijn gaan kijken. De dolfijnen springen zelfs boven het water uit en links en rechts komen ze vlak bij de boot zwemmen. Annelies roept heel enthousiast: ik ben nu echt op zee! En zo voelt het ook.

Op het laatste stuk zetten we de Genua nog bij en de Skadi gaat weer ruim 8 knopen door het water maar de stroom is tegen. We halen de Vauban sluis niet en zoeken een plekje in Port de Bas Sablons.

We gaan direct boodschappen doen bij: Jawel de Lidl en op het moment dat we naar buiten komen is er een harde wind opgestoken. In de haven ligt de Skadi redelijk stabiel maar de andere schepen om ons heen gaan behoorlijk te keer. Toch legt Peter de Skadi extra vast en hangt aan de lijzijde 5 stootwillen op. In de loop van de avond begint ook de Skadi wat te bewegen maar volgens Annelies niet zo erg als in Dieppe, of ze begint er echt aan te wennen. Hoi hoi hoi - 's nachts beweegt de Skadi nauwelijks omdat bij laag water de drempel droog staat en er geen golven de haven in kunnen rollen.

Conclusie van de dag: Annelies begint echt zeebenen te krijgen.

8 juli, Saint-Malo

We gaan vandaag eens door Saint Malo fietsen. In alle documentatie lees je dat Saint Malo in de 2e wereldoorlog geheel verwoest is en daarom een nieuw centrum heeft. Wij fietsen door prachtige buitenwijken met geweldig mooie en statige herenhuizen, vlak bij de kust. De kust zelf is hier weer prachtig, ruige rotsen afgewisseld met mooie witte zandstranden. Bij eb zijn deze standen onmetelijk breed maar bij vloed zie je de verraderlijke rotsen niet. Navigeren blijft hier dus oppassen.

Gelijk een stenen schip toeren de stadswallen van Saint-Malo aan de monding van de Rance trots uit boven de stranden en de haven. De gevels en torens die boven de vestingwerken uitsteken, zorgen voor het unieke silhouet van de stad. *Saint-Malo ontstond in de 1e eeuw v. Chr. in Alet. De Gallo-Romeinse haven stond haar plek op het podium af aan deze stad, die in de 12e eeuw op een eiland is gebouwd. Haar welvaart heeft de stad te danken aan haar reders die de zeeroutes afstroopten. De reders gedijden goed binnen de dekking van de vestingmuren die door de discipelen van Vauban werden uitgebreid. In de 18e eeuw zorgden de piraten Duguay-Trouin en Surcouf dat Saint-Malo nog meer aanzien kreeg. De vlag van de stad hangt nu boven de Franse vlag.*

Vandaag komt zoon Joran aan in Saint-Malo en Annelies heeft regelmatig contact met hem waar hij is. Na een bezoek aan de Carrefour supermarkt, gaan we naar het station waar hij aan zal komen met de TGV en om 16:30 is hij er. We lopen naar de Skadi en er is een hoop te vertellen.

Na het eten lopen we nog naar het strand en zien een prachtige zonsondergang. Er staat een kasteel wat bij laag water bereikbaar is, dat gaan we later nog een keertje bekijken, het is weer een van de Vauban forten. Die man vind je ook overal terug.

9 juli, Mont-Saint-Michel

Vandaag gaan we samen met Joran naar Mont-Saint-Michel. We kunnen met een speciaal arrangement eerst met de trein naar Pontorson en met een speciale bus naar Mont-Saint-Michel zelf.

Tijdens de bus-trip zien we voor het eerst de berg Mont-Saint-Michel, een enorm hoge rots of een klooster want he klooster is helemaal om en in de rots gebouwd.

De lange geschiedenis van Mont-Saint-Michel zou teruggaan tot 708, het jaar dat Aubert, bisschop van Avranches, op de Mont-Tombe een heiligdom ter ere van de Aartsengel laat bouwen dat al snel tot een groot bedevaartsoort zal uitgroeien. In de 10e eeuw vestigen Benedictijnen zich in de abdij en wordt lager een dorp gebouwd dat in de 14e eeuw tot aan de voet van de rots steekt.

Mont-Saint-Michel is echter ook een militaire vesting, die tijdens de Honderdjarige oorlog onneembaar blijkt te zijn. De wallen en de versterkingen bieden weerstand aan alle Engelse aanvallen en de plaats wordt dan ook een symbool van de nationale eenheid.

Na de ontbinding van de religieuze gemeenschap tijdens de Franse revolutie wordt de abdij tot in 1863 als gevangenis gebruikt

De abdij wordt in 1874 tot een historisch monument verklaard en grondig gerestaureerd. Sinds die tijd wordt de hele plaats onophoudelijk gerenoveerd en de moderne bezoeker kan een prachtige abdij ontdekken, die na de middeleeuwen als het hemelse Jeruzalem op aarde, als een afspiegeling van het paradijs, werd beschouwd.

Sinds 1979 staat Mont Saint Michel op de lijst van werelderfgoed van UNESCO.

De bus brengt ons over een lange nieuwe brug tot vlak voor de ingang van het dorp. Het dorp blijkt veel overeenkomsten te vertonen met Volendam: alles maar dan ook alles is omgebouwd tot toeristische winkeltjes, restaurants of hotels. Alle vormen van snuisterijen zijn hit te koop van stenen waterspuwers tot plastic replica's van de abdij en van zelfs de Eiffeltoren. Ook niet verwonderlijk, er komen jaarlijks ca 5.000.000 bezoekers. Na een wandeling door dit "dorp" komen we bij de abdij waar een lange rij wachtenden voor de kassa's staan te wachten. Joran mag gratis want inwoners van de EU tot 25 jaar mogen dit monument gratis bezoeken. Annelies en Peter voldoen net niet meer aan deze eis en moeten wel betalen.

We wandelen - de standaard route - door de abdij en wat ons opvalt is de enorme grootte van alle zalen, de pilaren, de hoge plafonds en de ruimte die hier is gecreëerd. Alle stenen blijke van Iles de Chausey te komen, toch een eind weg van dit gebouw. We hebben het een paar keer over de inspanning die het gekost moet hebben door duizenden mensen die het bouwwerk gerealiseerd hebben met alleen maar spierkracht. Een werkelijke immense inspanning. Na het bezoek aan de abdij doen we nog een drankje en daarna gaan we terug met de bus en de trein.

Voor het eerst gaan we Cobben aan boord van de Skadi, een waar succes zeker met de grilplaat die we nog op Jersey hebben kunnen kopen voor we weggestuurd werden. Tijdens het Cobben horen we plotseling een enorme plons en we zien Freija in het water tussen de muur en het schip. Ze weet in paniek tegen de muur op te klimmen tot boven de Skadi uit maar valt weer terug. Peter weet nog net het touwtje te pakken en hijst haar aan boord. Tot op heden hebben we de katten steeds aangeliend gehad en soms het koord losgelaten als ze om de buiskap heen lopen. Meteen gooien we een handdoek om haar heen, maar ze is echt nog in paniek. Na een tijdje goed vast te hebben gehouden in de handdoek wordt ze wat rustiger. Daarna komt beproeving 2: het ergste zout eraf spoelen in de douche, dus wordt ze opnieuw drijfnaat. Weer een schone handdoek en snel is ze grotendeels droog. Odin komt meteen naar haar toe om te zien wat er gebeurd is en begint haar direct schoon te likken. Of ze elkaar ook in de gaten houden. Een uurtje later is Freija alles weer vergeten en na een Stiekie snoep is de rust op de Skadi teruggekeerd.

10 juli, Saint-Malo

Vandaag slapen we uit na toch wel een vermoeiende dag bij Mont-Saint-Michel. We gaan maar brunchen en besluiten vandaag lekker rustig te gaan doen. Peter wil naar de Etoile du Roy, een replica van een middeleeuws oorlogsschip en daarna nog vliegeren met het vliegermatras van 3 m2.

Annelies en Joran gaan boodschappen doen en Peter gaat even het gootsteentje in de douche ontstoppen. Om de ontstopgel niet meteen te laten wegllopen stoppen we een -bij gebrek een kurkprop papier in de uitstroom van het putje van de douchecel, gieten er heet water bij in de gootsteen en laten het pruttelen. Na een half uur trekt Peter de provisorische prop uit de

uitstroom en jawel, de gootsteen loopt weer als vanouds door dus gaat ook de pomp draaien om het water uit het putje weg te zuigen. Meteen schiet er een stuk papier in de afvoerslang en de boel zit nu heerlijk vast. Dus zijn we een uur of meer bezig om de boel weer gangbaar te krijgen Zo kom je de dag wel door.

Na deze klus, bezoeken we de Etoile du Roy en daarna lopen we over het stand naar een fort dat alleen met laag water te bereiken is. Helaas, alleen op zaterdag - dus morgen- open. We hebben de vlieger bij ons maar bij gebrek aan wind laten we deze maar ingepakt en gaan we voor een wandeling door de oude stad, afgesloten met een drankje op een terras.

Terug op de Skadi pakt Peter de garnalen die door Annelies en Joran zijn gekocht, deze zien er wel wat raar uit en zijn allemaal apart in plastic verpakt. Het blijken kikkerbiljetjes te zijn! Ook heel lekker, maar niet voor vanavond. Na de salade en de nieuw gehaalde garnalen, werken we de website bij en versturen we de mail.

Freija houdt zich heel opmerkelijk rustig en blijft ver van de rand van het schip. De diepzeeduik heeft toch wel een hele grote indruk op dat kleine poesje gemaakt.

11 juli, van Saint-Malo naar Saint-Cast-Le-Guildo, 12 mijl

Geen tot weinig wind. We hebben speciaal een dag en nacht gewacht om met Joran naar Saint-Cast te varen, want we willen geen zeezieke Joran, liefst niet. De befaamde eieren met spek, mayo en ketchup staan op de ontbijttafel om een ondergrondje te vormen voor de vaartocht, kalm of ruw, maakt niet uit.

Eerst zoeken we de brievenbus want we hebben nog een leuke ansichtkaart voor nog een zoon: Ralf. Feit van de dag: Franse brievenbussen zijn geel, we lopen naar rode te zoeken en kijken over de gele heen, zo heb je je ochtendwandelingetje tenminste gehad.

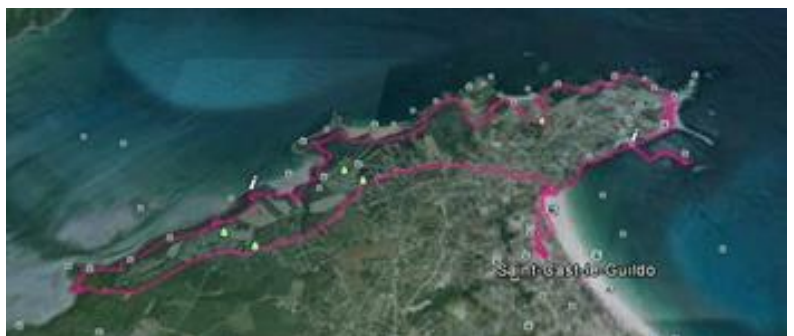
Leuk wegvaren uit prachtig Saint-Malo met wegebbende stadsmuren. Joran mag ook even sturen. Hij vindt het top! Later schrijft hij: „Ik vond het superspannend te beseffen dat we weggingen want ik kende de boot natuurlijk alleen uit de haven. Ik voelde me wel meteen heel erg thuis op de boot toen Peter zei: jfj moet naar het voordek....Fenders binnen halen...en opeens op zee...heel spannend, heel leuk! Supergaaf al die Jan van Genten te zien en een makreel te vangen. En dan opeens ben je toch zeeziek. Ik had gehoopt van niet, maar toch. Ik vind het heel leuk om te leren wat alles betekent, hoe de navigatie werkt, hoe dingen heten. Sowieso ben ik altijd heel nieuwsgierig naar kennis".

Joran heeft goed gestuurd. Joran ging witjes in een hoekje zitten en dat was het teken van zeeziekte. Vandaag zou het rustig moeten zijn maar de rolgolven staan nog van de nacht en komen van opzij, onprettig op zijn minst. En dan moet Joran over de lage kant overgeven. Nadat de rolgolven afgenomen hebben en we er hartelijk om kunnen lachen hoe beroerd Joran opeens was, zei hij: „ik ben benieuwd hoe Ralf het zal doen op de boot. Eigenlijk moet je hem dit wel aandoen. Ik hoop een beetje dat zijn vuurdoop net zoals die van mij zal zijn. Dat wens je niemand toe, maar zou wel grappig zijn".

12 juli, Saint-Cast, kliffentocht

We lopen na een uitgebreide Brunch het beroemde "Sentier des Douaniers", een prachtige kliffen wandeling westelijk van Saint-Cast-Le-Guildo.

Saint-Cast-le-Guildo is een gemeente in het Franse departement Côtes-d'Armor, in de regio Bretagne. De plaats maakt deel uit van het arrondissement Dinan. In de nabijheid ligt het kasteel van La Latte of beter bekend als Fort La Latte. Dit kasteel diende als filmdecor in de film The Vikings, het ligt op een rots-landtong, 60 à 70 meter boven de zee.

We beginnen de tocht vlak bij de haven en de route gaat direct steil naar boven. Het is laag water en dat geeft een heel mooi beeld van de droogvallende kust waar ruige rotsen boven het water uitsteken. Bij vloed staat hier ca. 10 meter water extra waardoor deze rotsen geheel onder water verdwijnen.

Aan de route zien we de meest fantastische oude huizen die met mooi onderhouden tuinen over de zee uitkijken. Als we dit alles zien concluderen we dat dit eigenlijk wel een heel rijke streek (geweest) moet zijn.

Steeds als we weer een stuk gelopen hebben en we weer zicht over de zee hebben zien we het Fort La Latte in de verte. Even denken we dat we er misschien wel heen kunnen lopen maar al snel zien we dat er een grote inham is waar we omheen moeten lopen en dat is niet één maar wel vijf bruggen te ver.

Na een 3 uur lopen vinden we het wel genoeg en lopen we door dorpjes terug naar de boot. Joran trekt de stoute schoenen uit en neemt een duik in het water van de haven maar dat blijkt toch wel heel koud te zijn dus weer vlug eruit. 's Avonds wordt de Cobb weer verder ingewijd

13 juli, Saint-Cast

We slapen heerlijk uit na de toch wel vermoeiende tocht langs de kliffen gisteren. Annelies haalt croissants en kijkt of er een bus gaat naar Dinar maar de bus rijdt alleen om 08:00 en om 18:00. Deze chauffeurs houden dus wel een hele lange siësta. We blijven de hele dag een beetje rond de Skadi en doen eigenlijk lekker niets.

's Avonds spelen we Kolonisten van Catan waarbij Joran met een millimeter voorsprong van Peter weet te winnen.

14 juli, van Saint-Cast naar Binic, 23 mijl

We vertrekken om 11:30 van Saint-Cast richting Binic, er is weer geen wind en helaas moet de motor weer aan. Het geldt ook echt voor de Skadi: er zijn motorboten zonder mast en er zijn motorboten met mast en de Skadi begint aardig in de laatste categorie te vallen.

We varen nu vlak langs het Fort la Latte dat inderdaad ook vanuit zee zeer indrukwekkend is.

Rond 14:00 zien we ineens een familie dolfijnen opduiken voor de Skadi en het is de eerste keer voor Joran dat hij dolfijnen in het wild ziet. Ook voor Annelies en Peter blijft het een feest om deze dieren zo dicht bij de Skadi te zien opduiken maar hopelijk is het niet de laatste keer.

Ook zien we grote groepen aalscholvers die in formatie voorbij komen vliegen. Ze komen dus niet alleen voor in de Oostvaardersplassen waar er duizenden nestelen.

In de route liggen een groot aantal eilanden en rotsen maar er is een keurig betonde route binnendoor, die we op ons dooie gemak kunnen varen zodat we dicht bij de kust kunnen blijven.

Vlak voor Binic zien we prachtige rotsen met veel kleuren van paars, roodbruin en overgaand in zwart.

De haven van Binic ligt achter een sluisdeur en het strand voor de haven valt bij eb over ca een mijl droog. Het is een rare gedachte dat we daar overheen moeten varen. Als we bij het droogvallende deel aankomen blijkt er al 6 meter water op te staan. Bij de sluis staat een informatie bord waar normaal de diepte opstaat van het water boven de drempel. We begrijpen er niets van wat hier wordt aangegeven, "Montant" en "Rising" en daarna getallen maar wat dat is? Geen idee.

Als we dichterbij komen zien we dat daarmee de stroming in de sluis wordt aangegeven en dat is meer dan 1 knoop naar binnen, dus iets om rekening mee te houden als je door de smalle opening vaart. Annelies roept nog even: „wat is dat small!” Maar de sluisopening in Vlissingen is nog smaller dus dit zal ook wel lukken.

We krijgen een prachtige plek aan de langsteiger aan de zijde van het dorp en we meren de Skadi hier af 15 meter vanaf de Capitainerie en het washok.

's Avonds lekker uit eten en natuurlijk nemen we de specialiteit van Binic: Sint Jacobsschelpen met Oesters vooraf. Na het eten rondlopen door het dorp want het is natuurlijk de 14e juli, de Nationale feestdag van Frankrijk.

Voor het vuurwerk hebben we eerste rang zitplaatsen op het eigen schip voor het vuurwerk, Odin en Freija vinden het maar niets en kruipen ver weg in de kastjes.

15 juli, Binic

Hoera, we hebben internet. Je kan op je PC opzoeken wat er te doen is in de omgeving. Joran kan op de PC de terugreis boeken. We kunnen de site bijwerken, zie alhier haha. In de omgeving van Binic is de kust Côtes-d'Armor de grote trekpleister.

In het midden van de 19 eeuw was Binic de eerste haven voor "La grande Pêche - de visserij op Kabeljauw - en er waren jaarlijks tussen de 150 en 160 schepen die er aankwamen met hun lading vis. De activiteiten waren verdeeld tussen vissen in de nieuwe wereld en kustvaart. Dat duurde tot 1920, daarna verdween voor bijna alle havens de kabeljauwvangst.

In het begin van de jaren 60 werd voor de haven van Binic een nieuwe bron van inkomsten gevonden: de teelt van sint-jakobsschelpen in de baai van Saint-Brieuc - er waren toen ongeveer 120 vissersschepen in Binic voor de vangst hiervan - in deze periode brachten ook een groot aantal vissers uit Finistère het seizoen in Binic door.

In het begin van de jaren 90, toen er een grote haven opening in Saint-Quay-Portrieux richtte Binic zich op de watersport. De omschakeling hiervan is geheel gebeurd voor 2000. Hiermee is de capaciteit van de haven vergroot en zijn de nodige voorzieningen voor de pleziervaart ingericht zoals douche, toiletten, Gratis wifi - die overigens niet al te best van kwaliteit is.

We plannen fiets- en wandeltocht en bijzonder charmant is sowieso dit plaatsje dat een economische boost van Europa heeft gekregen en niet voor niks. Ongetwijfeld is er meer werkgelegenheid gekomen zo te zien aan restaurants, haven, parkjes, de straatveger en plantsoendienst en winkels.

Joran en Annelies ondernemen de fietstocht naar de oostelijke kant van de kust van Binic en klimmen met e-bike tot aan Pordic. We passeren Hans en Grietje huisjes met een zee aan rozen, vlinderplanten en blauwe hortensia's en daarachter prachtige villa's aan een rustige geasfalteerde straat met mooie boompjes. Even zijn we de route kwijt maar dan doemt het glooiende graanlandschap op met in de verte de zee. We vinden de kust door een spat motregen heen en koude klamme wind, en als we aan de rand van de klif staan zien we in de verte onder het dek van mist de zee en naar ons toe klaart het op. Pordic ligt al in de zon en op dat moment krijgt de rand van de zee aan het rotsen en zandstrand daaronder zijn turquoise kleur. Wat een uitzicht van links (Binic) naar rechts (Pordic)!

De route leidt ons weer door het graanlandschap en ook over een zandweg. Het is even uitkijken met versnellen met je E-bike -je slijpt hier snel. Vooral als de weg steil naar beneden gaat. Graan, mais, bos en zee. Joran zegt: het lijkt de kaart van "Kolonisten van Catan" wel... Ja, we spelen elke avond fanatiek Catan, vandaar de uitspraak; heel treffend, kijkend naar het landschap. Opnieuw verbazen we ons over de prachtige huizen, ietwat in traditionele stijl met erkertjes op de eerste etage en van grove bouwstenen, het is hier bepaald geen armoedige streek.

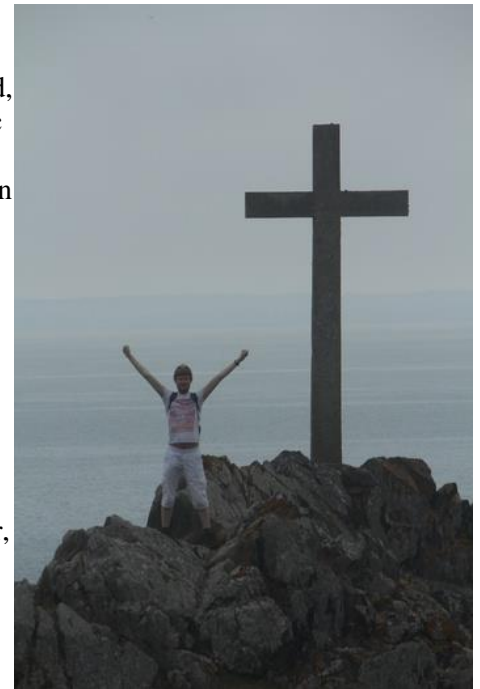
Omdat Peter al de hele dag zijn hersenen heeft gebroken over de taaie Btw-aangifte wil ook hij er even uit. Peter en Annelies fietsen de steile D-weg op buiten Binic om, naar de super-U. Mega supermarkt, wat een keuze. We vinden de mixer waarmee we een snelle tiramisu gaan maken deze week en aldaar regelen we een autootje om eens rond te

rijden en Bretagne van de binnenkant te zien en tegelijk Joran naar de trein te brengen zaterdag. Thuis maakt Peter een Indiase schotel met het laatste pakje mix van AH en we verkneukelen ons en vervloeken elkaar weer bij een spannend Kolonisten van Catan moment.

16 juli, klifwandeling de Noord-Goelo kust

Net als gisteren is het om 07:00 prachtig zonnig en om 09:00 begint er een mistdeken over de kust naar binnen te trekken. Je kunt onder de mist doorkijken naar de blauwe horizon. We lopen door het dorp langs het strand, via een trappetje weer even door een stukje bos en ontdekken nog een Binic strandje, heel rustig. Daarna gaat het pad omhoog afwisselend wel stukjes omlaag en we zien de prachtige kustlijn tot aan het eind van de hele baai van Saint-Brieuc. Deze baai hebben we met Skadi recht overgestoken vanaf Saint-Malo.

Dennen, loofbomen, verscholen pad tussen broeierige hagen van grote varens en ook veel vlinderstruiken steeds met stukjes uitzicht. Helder is het water beneden en er liggen veel oesterschelpen tussen de met algen beklede zwarte rotsen. Granietlagen in zwart en bruin liggen onder ons, goed zichtbaar dat deze zijn opgedrukt. Het is een iets donkerder wandelpad, vergeleken bij de Zuid-Goelo die Joran en Annelies hebben gefietst. Die kant van Binic was vriendelijker. We komen aan bij dorpje Étables-sur-Mer, waar we lopen tussen enorme klassieke villa's hier en daar tussen dennenbomen gelegen. Het gaat zo slecht nog niet in dit Bretagne....Flinke klimmetjes en afdalingen brengen ons naar een stil strand en daarna naar de laatste klifpunt afdalend naar een picknick-plek. Zelf gebakken bood met makreelsalade en pindakaas smaakt voortreffelijk.

We gaan weer op weg via het plaatselijke strandje het dorp in en plotseling komt de vraag bij ons op of er een bus gaat. Misschien een keer een bus die niet alleen om 08.00 en 18.00 uur rijdt...Op hetzelfde moment ziet Joran de bushalte en er staan al mensen te wachten. Kan niet missen dus. Inderdaad komt de bus over 3 minuten. Wat een mazzel, want we hebben ons best gedaan en zijn voldaan en bezweet en hebben trek in een ijsje.

17 juli, Binic en de kust-autoroute naar Paimpol

We houden een makkelijk dagje, Joran vindt het vast ook wel fijn even alleen te zijn en niets te moeten. Wij wandelen door het dorp in op zoek naar hele dunne zomerkleding voor Peter. Grappig genoeg is het uitverkoop en er hangen truien en overhemden met lange mouwen...

In een klein straatje ziet Peter een juwelier en trekt Annelies mee naar de etalage: wat vind jij nou leuk? Nou, niet van die klassieke zettingen met smaragden en robijnen, iets van zilver als het maar modern en niet te opzichtig is...En dan ziet Annelies een zwarte ring met kleine briljantjes. De winkel ingetrokken blijkt de ring precies te passen, het moest zo wezen.

We kopen een aandenken voor Joran, een schatkistje en stoppen daar een boodschap in voor hem...

Dan halen we de huurauto op en rijden naar Paimpol. De kust bij Paimpol is prachtig en we zien de Île-de-Bréhat liggen, waar we graag willen ankeren. Wat een bof dat het nog zo lang licht is en dat we nog zo ver kunnen kijken.

In Paimpol eten we een klein hapje in restaurant Le Riva, met menuutjes van mosselen tot lasagna en door het pikkedonker rijden we de slingerweg terug naar Binic.

18 juli, Saint-Brieuc en Joran naar de trein

We gaan op tijd naar Saint-Brieuc waar vandaan Joran weer terug gaat naar huis zodat hij eerst zijn al bestelde treinkaarten kan ophalen en we dan nog genoeg tijd hebben om in Brieuc rond te gaan lopen. Het station is al snel gevonden en we zetten de auto in een Q-park, ja ook die hebben ze hier.

We lopen door het centrum van Brieuc maar alle drie hebben we het gevoel - het is het nèt niet - oud en nieuw staat door elkaar maar het heeft niet echt karakter van ofwel een oude binnenstad of een modern centrum.

Op een pleintje nemen we een lunch, Joran een Croque Madame, Annelies een onduidelijk broodje, een in te veel olie geroosterde boterham en Peter een hamburger.

We gaan ook nog even naar de marina van Saint-Brieuc kijken want die hebben we overgeslagen als aanleghaven. En het blijkt maar goed ook. Een heel eind van de stad ligt de marina in een soort havengebied en als grootste trekpleister een walgelijk groot en hoog betonnen viaduct. Deze plek verdient de naam Marina niet eens en het is inderdaad maar goed dat we hier niet binnen zijn gelopen.

Na Joran op de trein gezet te hebben rijden we door het binnenland naar Guingam wat ineens een heel leuk stadje blijkt te zijn. We nemen wat te drinken op en terras, schuilend voor regen, en ja hoor, ook hier doet de Wifi het niet. Later hoor ik van de havenmeester dat er in een groot deel van Bretagne een internet storing is. In het dorp blijkt ook een heel aardige kerk te zijn. Steeds weer valt op dat in de kleinste gehuchten de grootste en mooiste kerken staan, culturele erfgoedjes en men heeft hier veel opgebracht voor hun geloof dat is zeker.

Via de havenroute willen we terugrijden tot Annelies ineens roept: LIDL! Terug dus en boodschappen doen en daarna direct terug naar de Skadi. Peter gaat de auto inleveren en na een mooie dag zijn we weer met z'n tweeën, sorry Odin en Freija: met z'n vieren, op de Skadi.

19 juli, klif en strandwandeling Binic

We zien alweer van een voorgenomen plan af vanwege de weersomstandigheden. Er wordt laat in de middag flinke regen verwacht. Het is bewolkt, kortom geen ideale omstandigheden om bij Île-de-Bréhat te ankeren. Met de afgelopen wandeltochten van de afgelopen dagen voelen we ons lekker fit en daarom besluiten we oostelijk van het dorp een Kliffenweg op te gaan en een kleine wandeling te maken.

We beginnen de tocht bij een klein zwembadje en gaan daar het strand op. We lopen met een grote boog over dit uitgestrekte wad en proberen vanaf de strand kant de klif op te komen maar we ontdekken nergens een trap. Een kleine 100 meter terug naar het dorp vinden we een wandelpad over de klif.

Bij het tweede uitzichtpunt blijken we af te kunnen dalen naar het met rotsen en keien bezaaide strand. Er is dus toch een mogelijkheid om van het strand af de klif op te lopen. Wij doen het omgekeerd en lopen nu over het strand terug naar de haven. De rotsen zijn bezaaid met oesters, mosselen en kokkels wat het lopen af en toe wat lastig maakt ondanks dat wij goede wandelschoenen aan hebben.

Het is ook wel weer een vreemd idee om te lopen op de bodem van een haven waar straks weer meer dan 6 meter water boven staat en de Skadi er weer probleemloos over heenvaart. Zoals op vele Bretonse stranden die bij eb droogvallen, zien we ook hier de lokale bewoners met emmer en hark of mes de kokkels en alikruiken uit het zand

scheppen. Er ligt ook al een paar dagen een boot op het strand, die zelfs uit Monnickendam blijkt te komen. Deze zeilboot heeft de eigenschap de kiel in te trekken en het roer om te klappen zodat hij recht blijft staan.

20 juli, kliffentocht van Kérégal naar Saint-Quay-Portrieux

Vandaag eerst met de bus naar Kérégal. We roemen de hele reis, dat je hier nergens hondenpoep ziet liggen en dat de Fransen dat allemaal netjes opruimen. Ja dus, bij de bushalte ligt de eerste hondendrol en Annelies stapt er middenin. (niet voor de website geschikt, wat er over gezegd wordt)

Met de bus mee en we stappen uit in de buurt van Kérégal, in de “middle of no-where”. Er loopt een weg naar het dorp wat een verzameling van een paar huisjes blijkt te zijn, overigens weer prachtige huisjes met geweldige bloemenzeeën ervoor.

We lopen over een weggetje naar het Paulus-strand en vinden met behulp van een paar lokale dames het begin van het pad langs de kliffen, na het door ploeteren van een enorm keienstrand. Ook hier zijn de kliffen weer anders en ook weer prachtig.

Volgens een bordje duurt de tocht 1 uur en 3 kwartier maar we denken dat dat voor marathonlopers is weggelegd en zeker niet voor ons. Dit deel van de GR 34 Sentier-des-Douanes biedt nog spectaculairdere uitzichten dan we in Binic hebben genoten, prachtige land en rotspunten die in zee eindigen in de verte en onder ons. We hebben de “I-got-you” mee en kunnen thuis op Google Earth zien waar we gelopen hebben. Dat zal 13.000 voetstappen tellen met 800 meter stijgen, alle klimmetjes bij elkaar. Wij doen er 3 uur over en kunnen om 15:00 een bus vroeger dan gepland nemen terug naar Binic. De eindspurt naar de bus doet Annelies de das om en ze ligt na te hijgen in de bus. „Als u had gezwaaid, had ik u wel gezien, dan had ik heus wel even op u gewacht”, zegt de chauffeur. Ja, dat zij we niet gewend, die service. In Den Haag ren je je rot en sluit de buschauffeur de deur als je er net voor staat. De T1-bus 9 brengt ons naar Binic en we trakteren onszelf op een ijsje.

Annelies zit er helemaal doorheen en moet eerst bijkomen op de boot - Nee geen wijntje! Na een douche gaan we toch nog even naar de Carrefour voor het avondeten.

's Avonds met de katten lopen, Odin wordt steeds moediger zolang er niemand in de buurt is maar zodra er mensen op de steiger komen weet hij niet hoe snel hij op de Skadi moet komen.

Alweer was het een prachtige wandeldag.

21 juli, van Binic naar Île-de-Bréhat, 20 mijl

We varen langs de kliffen van Binic en Saint-Quay en we zien precies waar we (ook met Joran) gelopen hebben; het kruis op de rotsen waar Joran naar toe geklauterd was, is heel klein gezien vanaf de boot. Wat gaan we er snel langs, te bedenken dat we zo geklommen hebben en bochtjes gelopen hebben door alle inhammen en kloven.

Grotendeels bezeild en scherp aan de wind, Zuidwest 4 draaiend naar Noordwest 4, we gaan overstag en een slag naar buiten 2 mijl uit de kust om dan precies op Île-de-Bréhat te kunnen aanvaren.

De goede ankerplek, die onze dierbare havenmeester van Binic ons had aanbevolen ligt er onrustig bij en behoorlijk druk met boten. „Kan je niet een idyllischer plekje vinden, tussen rotsen aan een verlaten strand of zo?” Vraagt Annelies. Peter heeft ook zo zijn twijfels en we varen door naar de idyllische ankerhaven. Om het eiland heen aan de noordkant vinden we deze met groen water tussen geel/bruine rotsen, een paradijsje. Maar de diepte neemt snel af en als Annelies een mooring wil aanhaken, ziet ze hem nergens meer en Peter roept: ik zit vast! Peter geeft flink gas achteruit en de Skadi komt los. Steeds op de dieptemeter kijkend is er nergens een goede diepe plek diep genoeg voor de Skadi om te liggen met mooring of ankeren. We verlaten dit mooie baaitje en keren terug naar de

eerste ankerplek. Al met al, met dit rondje eiland zijn we nog 1,5 uur langer bezig dan we wilden en heeft de reis 7 uren geduurd, mooi zat.

Op deze ankerplaats prachtige avondzon, wel veel boten, en direct valt ons de deining op die -weten we dan nog niet- veroorzaakt wordt door de vele rondvaartboten, de ferry en de Zodiacs die aan toeristen, liefst vlak langs je ankerende zeilboot, het Île-de-Bréhat laten zien.

22 juli, Île-de-Bréhat paradijs en toeristisch tot zonsondergang

Het weer is niet zo mooi als we gedacht hadden, de blauwe luchten gaan een andere kant op en de zee is wat hobbelig. Annelies gaat vandaag liever niet met de Dinghy naar het eilandje. We vermaken ons met de was doen, verhaaltjes opstellen op de iPad en onze reis doornemen.

Vanaf de Skadi zien we het Bois-de-Citadelle achter de mooie gekleurde rotsen en de bootjes die in dat ondiepe water wél kunnen ankeren en ondanks de deining van passagiersboten is het wel heel bijzonder om op je boot te zijn los van de kant en naar vele kanten de mooie natuur te mogen zien.

De drukte op dit eilandje laat zich zien door de Ferryhaven en de passagiersboten die vanaf 09.00 een rondje eiland varen. Vervelend is dat ze daarna precies door deze ankerzone varen en zelfs tussen de zeilboten door en niet er omheen. Als op 20 meter afstand weer zo'n boot voorbijkomt met galmende stem van de kapitein die zijn verhaal over het eiland afschreeuwt, neemt Annelies haar fototoestel. De toeristen op de passagiersboot kijken hondsbrutaal en nieuwsgierig naar binnen in je zeilboot en je privéleven en Annelies keert de rol nu om: wil je aapjes kijken? Ik zal jou eens even op de foto nemen!

We lachen er wel om maar af en toe is het hoogst irritant. Als ook de Zodiac voorbijkomt scheuren en zijn golvende spoor de Skadi raakt trekt (iets wat Annelies haar hele leven nooit zou doen) Annelies haar bikinipants naar beneden en laat haar blote billen zien. Die zeilreis maakt een ander mens van je, ik zweer het je.

Als de zon ondergaat wordt de zee van goud op het azuur en de bootjes om ons heen glanzen en deinen licht op het vlakke water. De kust van Île-de-Bréhat hult zich in warm weldadig licht en de rust is weergekeerd. De idylle van een Bretons bijna onbewoond eiland waar je naar toe kunt varen in een Dinghy en het ruisen van de wind en de geur van (niet van crêpes maar) bloemen kunt opsnuiven, ligt gespreid aan de overkant. In stilte drinken wij ons aperitief en genieten...tot de volgende morgen 09.00 wanneer het spektakel van bezoekers weer begint.

23 juli, wandeling Île-de-Bréhat en doorvaren naar Trébeurden en Roscoff, 48 mijl

Dankzij het milde klimaat kunnen op dit autovrije eiland van 3,5 km. bij 1,5 km. oleanders, agaven, mimosa, vijgenbomen en palmen groeien. Île-de-Bréhat wordt ook wel Île-aux-Fleurs (Bloemeneiland) genoemd, door de vele flora en fauna die op het eiland te vinden is. Dat is ook het eerste wat opvalt als je het eiland betreedt. Oude, vervallen huisjes worden mooi door de vele bloemen die eraan vastzitten. Je ziet ze in allerlei soorten en kleuren, maar de meest 'beruchte' bloem van het eiland is de paarsblauwe Agapanthus. Bréhat-archipel bestaat uit heel wat meer dan de twee bewoonde eilanden. Het zijn er maar liefst 86 (eilandjes en rotsen).

We stappen om 09.00 in de Dinghy. We willen op het eiland zijn voordat de massa toeristen komen. Deze keer is Annelies in zwembroek en waterschoenen, ja, de ervaring op Sark is niet vergeten en ze heeft ervan geleerd: „mij kan je niet meer foppen met die Dinghy".

Meteen kondigt zich het volgende avontuur weer aan, want net als op Alderney stopt de motor ermee en we hebben de roeispanten vergeten. Na 4 keer aanslaan van de motor en wat dobberen komen we aan bij de betonnen helling waar Annelies met- hoi hoi- de waterschoenen op de kant in het water stapt om Dinghy erop te trekken. We zijn tegenwoordig ook nog professioneel en voorbereid voorzien van een waterdichte tas waar de camera in zit en we wandelen met droge camera over het nog stille Zuidereiland.

We lopen over smalle asfaltpadjes tussen Bretonse stenen muurtjes en hagen door, typerend voor het wat aangeharkt en parkachtig karakter van het Zuidereiland. Het staat hier vol met blauwe hortensia's en de prachtige Agapanthus en tuinen van villa's staan aan bosrand met dennen. Tjonge wat paradijselijk wonen, met ook nog uitzicht op een baai. Bovenop heb je een mooi uitzicht op de westkant van het eiland. Goed is te zien dat de Bréhat-archipel bestaat uit heel wat meer dan de twee bewoonde eilanden. Het zijn er maar liefst 86 (eilandjes en rotsen).

We lopen terug via de hoofdplaats, het gehucht Le Bourg, met een heuse supermarkt, wat bakkers een plaatselijke braderie en een modewinkel in Bretonse streepjestruien. Oh nou snappen we het verschijnsel van de vele gestreepte toeristen in de regio, zie ook onze blog over Bretagne-weetjes. We komen hordes toeristen tegen, (we noemen onszelf zeilers en geen toeristen) het lijkt wel of er een blik is opengetrokken. Wij nemen de Dinghy terug naar de boot en nemen daar een cappuccino, lekker vrij en rustig.

Het is ideale tijd om naar Trébeurden te vertrekken en we maken de boot meteen klaar. Annelies is mega snel geworden in dingen wegzetten die om kunnen vallen en katten op een rustig plekje leggen. Ze weten het al wanneer de ietwat geagiteerde stemmen door de boot klinken: we gaan weer varen o shit.

Het wordt alweer motoren...wie was dat ook weer die de hele Engelse zuidkust had gemotord? Wij kunnen er ook wat van hoor...

We komen langs de prachtige kust van Perros Guirec met de gele rotsen die de witte stranden o.a. Grève Blanche omboorden, zien veel Jan van Gents en veel gekleurde zeiltjes van zeilbootjes van zeilscholen. In Frankrijk viert zeilles hoogtij.

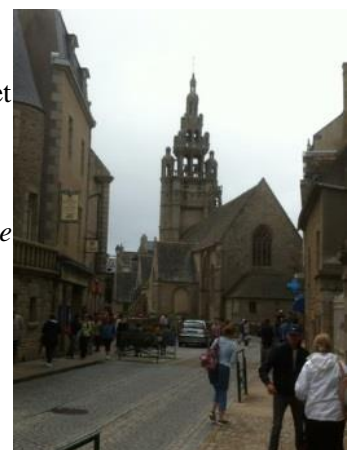
We hebben grote deining van opzij, het lijkt de oceaan wel, maar door verandering van koers richting Trébeurden wordt het rustiger varen. Er is een behoorlijk wolkendek en we moeten toegeven dat ook in Bretagne het weer maar onbestendig blijft. Annelies wilde op Île-de-Bréhat bruin worden op het dek- vergeet het maar.

We gaan ontzettend snel met de stroom mee, en als Tinie sms't dat Roscoff een leuke stad is zegt Peter: we kunnen natuurlijk ook naar Roscoff ? Ja, waarom niet? Meteen stellen we de waypoints bij op de route in de Plotter. Gerekend op aankomst Trébeurden om 19.15 word het nu aankomst Roscoff, met een extra 14 mijl, óók om 19.15. In totaal 48 mijl varen, prachtig. In Roscoff worden we door een vlotte havenmeester in een Zodiac opgevangen en krijgen we een mooie plek naast een weer prachtige Catamaran. Peter 's verlangen naar Catamaran-zeilen wordt meteen weer opgewekt. Dan stort ook de regen neer (en zal voorlopig niet meer ophouden). Die zouden we anders bij Trébeurden gehad hebben, waar we ook nog een uur hadden moeten liggen wachten om de haven met hoog tij binnen te mogen. Perfect, die aankomst in Roscoff.

24 juli, Roscoff

We gaan een stukje lopen richting de stad en we worden door een aardige Engelse meneer aangesproken. Gaat dat een beetje met een kat aan boord vraagt hij. We antwoorden dat we 2 katten hebben en dat het eigenlijk best goed gaat. Hij ligt hier met zijn schip vast en gaat boodschappen doen bij de Super-U. Of we mee willen rijden. Dat aanbod slaan we niet af.

Roscoff is een Oude Haven, waar piraten de Johnnies - Bretonse uienboeren - hun roze uien aan de Engelsen lieten verkopen, Roscoff, goedgekeurd als "kleine stad caractère 1" - Franse indicatie net zo iets al blauwe strand - is een kleine badplaats die zijn architecturale erfgoed van de zestiende en zeventiende eeuw goed bewaard heeft, in combinatie met een grote zeehaven, gereserveerd voor Irish Ferries en Brittany Ferries en het vertrek naar de Britse Eilanden en Spanje.

Het strand, overspoeld door de getijden waarvan getijdeverschil 10,40 m. kan bereiken, herbergt zijn eigen biodiversiteit met twee borderalg-ecosystemen. Roscoff was oorspronkelijk het 2e belangrijke onderzoekscentrum en Europese onderwijs centrum in de Marinebiologie, la Station Biologique de Roscoff.

Gewild door zijn gejodeerde zeelucht en milde klimaat door een zeestroming die varieert tussen de 8°C en 18°C is Roscoff ook een nazorgplaats voor het concept van Thalasso therapie ter behandeling van huidziekten - Thalasso therapie wordt meestal gegeven in een direct aan zee gelegen kuuroord. De baden zijn gevuld met mineralogisch/organisch zeewater. Ook worden er behandelingen met zee-algen pakkingen gegeven. De Thalasso-cultuur kwam vooral vanaf het begin van de 20e eeuw in de belangstelling-

Vanaf Roscoff kan je met een veerboot naar het eiland Batz wat vlak voor de kust van Roscoff ligt.

Na de boodschappen en het brood bakken, en als de lucht is opgeklaard na behoorlijke regenval, lopen we naar het dorp. Het centrum van Roscoff is eigenlijk een lange straat waar veel crêperieën zich met souvenirwinkeltjes afwisselen naast de gebruikelijke Boulanger en charcuterie. Ook valt op dat er veel oude - gerestaureerde - huisjes zijn wat het een zeer mooi oud karakter geeft. Het kerkje midden in het dorp is verrassend mooi vergeleken met de andere kerken die we tot nu toe gezien hebben. Dit kerkje heeft van binnen wel veel kleur en een prachtig houten plafond.

Op de terugweg lopen we langs de oude haven terug en zien een circus. We lopen er langs en zien een wagen waarin 2 leeuwinnen, 2 gewone tijgers en een witte tijger in een veel te kleine ruimte zitten. Marianne Thieme heeft wel gelijk, dit is niet meer van deze tijd. Deze dieren horen niet meer in de circuswagen maar in een grote beschermde omgeving waar ze de ruimte hebben om zich vrij te kunnen bewegen. Loslaten in hun oorspronkelijke habitat is geen optie want deze dieren zijn waarschijnlijk in gevangenschap geboren. Even verder staat een wagen met een aantal aapjes die hetzelfde lot is overkomen. Eigenlijk heel triest dus, Odin en Freija hebben veel meer bewegingsvrijheid op de Skadi.

Het gaat waaien en straks weer regenen, we zijn op tijd weer op de Skadi. De tent hebben we om 08.30 er al opgezet tussen de buien door.

25 juli, Île-de-Batz

De eerste sporen van menselijke aanwezigheid blijken tot op heden al meer dan 5000 jaar oud, een periode waarin Île-de-Batz waarschijnlijk nog ni et gescheiden was van het vasteland. De overblijfselen van een oude necropolis van de bronstijd zijn nog steeds zichtbaar in de Jardin Georges Delaselle.

Uit de Romeinse periode zijn er weinig resten, slechts een kleine korenmolen ontdekt in de wijk Roc'Higou.

Tegen de vierde eeuw, op de vlucht voor Angelsaksen, verlieten de Romano-Britten het Grote Bretagne staken het kanaal over vestigden zich in Armorica het huidige Bretagne (Armorica is de Keltische naam voor Bretagne : aan zee)

In de zesde eeuw, evangeliseerde Paul Aurélien, een monnik uit Wales, en leerling van Iltud van Cambrië, met een handvol metgezellen dit deel van Bretagne. Zij stichtten op het eiland een monastieke gemeenschap en hij werd de eerste bisschop van Leon.

In de Middeleeuwen, teisterden de Normandische invallen regelmatig de kust van Bretagne. In 878, landde de Viking Hasting op het eiland maakte hij zijn basis voor zijn expedities op het continent. Bij zijn vertrek, in 882 werd het klooster, gesticht door St. Pol, volledig verwoest.

In 950 wordt op de plaats van de oude kerk een nieuwe kerk gebouwd, met aanzienlijke proporties voor die tijd. De overblijfselen vormen de huidige Sainte-Anne kapel.

We nemen de pont naar Île-de-Batz, de fietsen gaan ook mee. Ongelofelijk vriendelijk en behulpzaam neemt de kapitein ons de fietsen uit de handen en plaatst ze op het voordek. Bij aankomst op Ile Batz gaan we het rondje eiland te rijden. Het is zonnig en 21 graden, heel aangenaam. Prachtige kustpaden, deels bestraat en deels wandelpad, leiden ons langs idyllische aangelegde buurten met de bekende kleine Bretonse huizen (vaak wit met blauwe luiken) borders met bloemen en Mediterrane beplanting : palmen agaven en veel blauwe Agapanthus. We komen langs akkerland, rots strandjes, duinachtig gebied met dennen en parelwitte maanvormige zandstranden, niet eerder zo wit gezien in Noord Europa. Het is een zeer afwisselend en ongelofelijk vriendelijk en mooi landschap.

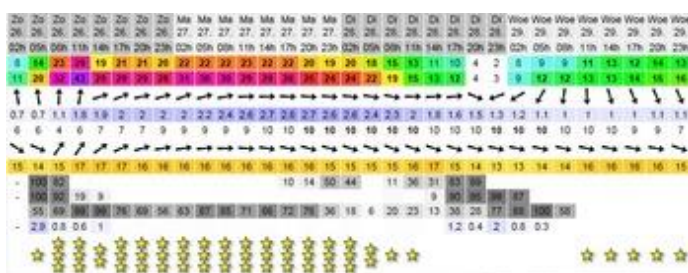
Aanrader een week op Île-de-Batz! Er zijn een paar hotelletjes en er zijn ook huisjes te huur, aantrekkelijk gelegen niet ver van deze noordelijke rustige witte stranden.

Laat gebruncht en met grote trek na fietsen en lopen door dit mooie eiland sluiten we de middag af met een ijsje. Peter neemt banaan, vanille en chocola en Annelies een soort Piña Colada smaaksensatie van kokosijs, rum rozijnenijs en ananasstukjes (tip!)

26 juli, Roscoff

We hebben het al meer gezegd: niets is zo veranderlijk als het weer en de planning van de Skadi.

Vandaag staat er een echte storm met vlagen van 8 Bft. Waar het eerst leek dat er woensdag en donderdag een nieuwe depressie over zou komen, deze blijkt dan helemaal verdwenen te zijn en het lijkt erop dat we woensdag gewoon om de punt van Bretagne kunnen gaan richting Cameret.

We gaan vandaag de Skadi binnen schoonmaken, jawel een huishouddagje.

We lopen daarna naar het dorp en gaan even langs het station om te zien of er wel treinen naar Brest gaan. De dame achter het loket zoekt uit hoe laat de trein naar en van Brest op dinsdag gaat en geeft er direct de prijs bij. Ze zegt dat het een speciale aanbieding is en dat de kosten morgen wel eens hoger kunnen zijn. Soort handjeklap dus wat de boeren in Friesland 's ochtend om 4 uur doen met de koeien en daarna jenever gaan drinken in de kroeg. Dat laatste doen we niet maar we kopen wel direct de kaarten. Het blijkt ook nog dat we van Morlaix naar Brest met de TGV gaan, ook een keer leuk 300 km. per uur.

Met de Rosko-bus, een gratis bus die de hele dag om het kwartier een ronde maakt door het dorp en ook langs de marina komt - gaan we terug naar de Skadi. Net op tijd, want uit het niets rolt de lage bewolking binnen en regent het weer. 's Avonds drinken we bij Murray en Liz samen met Sue en Brian (allen Engelsen met een Trawler motorboot) een borrel. Ook met deze motorboot mensen is het heel gezellig.

27 juli, regen en wind

Wat een droefheid en vooral voor alle gezinnen die moeten teren op hun 2 weken vakantie tussen Nederland en Atlantisch Frankrijk...

We gaan de katten laten schrikken met stofzuigen (dat is gisteren niet gedaan) en we hebben internet dus we kunnen de site bijhouden. Met de telefoon moeten we wel even buiten gaan zitten om daar internet ver binding op te krijgen.

We hebben eerst de reis doorgenomen aan de hand van het weer. Nu blijkt in tegenstelling tot gisteren dat we helemaal niet vertrekken op woensdag i.v.m. de hoge golven en regen en wind. Dus planning vertrek is nu op donderdag gezet (liggen we hier ook een week maar krijgen we het weektarief) We zijn het helemaal zat (wie niet?) we willen de zon opzoeken. Annelies klaagt onder de douche: ik word helemaal wit!!! Idee is om de grote slag naar Camaret, 70 mijl, te maken door (spannend racen) het Chanal du Four en 2 dagen daarna door te varen naar Audierne.

Bretagne is ongelofelijk groot, het duurt lang om dit arrondissement uit te komen mede door het slechte weer en natuurlijk niet te vergeten (- en we hebben er geen spijt van) de prachtige plekken waar we langer wilden blijven.

Vanmiddag komen de 4 burens een borrel halen en zo houden we het wel uit op de boot, hik!

28 juli, met de trein naar Brest

Vandaag gaan we met de dieseltrein naar Morlaix en daarna met de TGV naar Brest. In een kleine 1,5 uur zijn we er.

De havenstad Brest (141.000 inwoners) kan dankzij de beschermde ligging terugzien op een lange geschiedenis - maar dat is de stad niet aan te zien, In 1940 nestelden zich Duitse troepen in de haven van Brest. Vier jaar later voerden geallieerde bommenwerpers 165 aanvallen uit op de stad om de bezetter te verdrijven. Brest werd met de grond gelijk gemaakt en na de oorlog opnieuw ontworpen aan de tekentafel. De architectuur vraagt om een nieuwe blik, die uiteindelijk tot de overtuiging leidt dat de jaren vijftig ook menig meesterwerk hebben voorgebracht.

Er blijkt 1 grote lange winkelstraat te zijn waarin zich 2 kleine overdekte winkelcentra bevinden. We zijn er niet echt van onder de indruk en lopen een groot deel van deze straat door. Terug nemen we de tram, een duidelijk nieuwe manier van vervoer in Brest want de trambaan en de trams zien er nog spiksplinternieuw uit.

Rond een uur of half 3 willen we wat gaan eten en we vinden een Crêperestaurantje wat er wel goed uitziet maar wel heel erg leeg is. We stappen naar binnen en een zenuwachtige meneer begint te roepen: terminé, terminé !! Vergaat de wereld of zoiets? Denken we, maar nee, de tent gaat om 15:00 op slot tot 19:00. Teleurgesteld op zoek naar een andere gelegenheid om wat te eten. Nog een ander eetzaakje gevonden, maar dezelfde boodschap: terminé!

De winkels gaan hier dus om 12:00 tot 15:00 op slot en daarna laat de horeca de wereld voor wat het is en gaat siësta houden (zucht). Rare jongens blijven het die Fransen. Uiteindelijk vinden we een klein zaakje waar we lekkere verse broodjes kunnen eten, een internet cafeetje genaamd c.com : onthoud dat als je flauw bent of je maag rammelt in Brest om 15.00 uur!!!

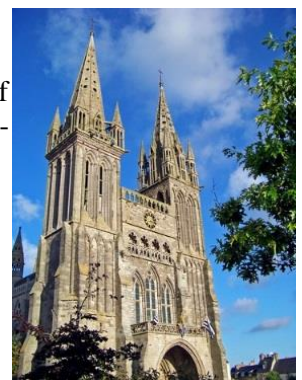
We gaan terug met de trein naar Morlaix en zien dat de trein van Morlaix naar Roscoff niet rijdt. Peter roept al: ze zullen wel weer staken omdat de boeren (terecht) minder subsidie gaan krijgen. Dat was trouwens al op zaterdag. Maar nee: op de treinkaartjes blijkt te staan dat we met de bus van Morlaix naar Roscoff mogen gaan. De chauffeuse in de bus heeft schijnbaar gehoord dat Verstappen een vierde plaats heeft behaald in de F1 van Hongarije. Ze probeert deze prestatie te verbeteren, Annelies zoekt wanhopig naar de riemen, maar we komen toch nog veilig aan in Roscoff.

's Avonds crackers met Franse kaas en koffie als diner.

29 juli, Saint-Pol-de-Léon

Vandaag vinden we het geen goed idee om verder naar het westen te varen. Varen tegen een wind van 5 Bft. in en tegelijk tegen golven van 1,5 meter en tegen een stroom van 2 knopen past niet in het reisschema van de Skadi. We maken de maandelijkse mail verder af en gaan - nadat de winkels weer uit hun siësta ontwaakt zijn - op de fiets naar Saint-Pol-de-Léon. Een klein kronkelend asfalt-pad voert ons door de artisjok-akkers en heuveltjes van Léon. We bezoeken daar een indrukwekkende kathedraal.

De kathedraal was vroeger de zetel van de bisschop van Saint-Pol-de-Léon, een bisdom in de 6e eeuw en onder het Concordaat van 1801 opgeheven, het grondgebied van het bisdom werd toen overgebracht naar het bisdom van Quimper.

De kathedraal is gewijd aan de 6e-eeuwse stichter, de eerste bisschop Saint Paul Aurelian. Hij kwam oorspronkelijk uit Wales en hij wordt beschouwd de eerste bisschop van de Léon omgeving te zijn geweest. De kathedraal is gebouwd op de plek van een oude Romeinse kerk waarvan enkele overblijfselen nog steeds bestaan.

Dit grote monument is in verschillende fasen gebouwd. Het huidige gebouw echter, hoewel op dezelfde site, werd gebouwd in de 13e eeuw met latere toevoegingen. De gevel met de twee hoge torens en de opmerkelijke schip uit de 13e eeuw zijn gemaakt van kalksteen uit Caen, kalksteen toont het stilistische en economische erfgoed van Normandië. De westelijke gevel en het zuidelijke veranda dateren uit de 13e eeuw, terwijl het koor (koor van graniet) en het transept van het begin van de 15e eeuw zijn.

De kathedraal werd in de tweede helft van de 16e eeuw (de ambulante en de zuidelijke kapel) afgerond. Het heeft ook een ensemble dat is bijna uniek in Bretagne. De 50-meter hoge torens zijn vanaf het einde van de 14e eeuw. In de 16e eeuw gaven de zijkapellen de kathedraal zijn definitieve gestalte. De kathedraal is in totaal 80 meter lang, onder de gewelven 16 meter hoog en met de zijbeuken 44 meter breed.

In de noordelijke toren, bevinden zich drie klokken die dateren van meer dan drie eeuwen geleden, met inbegrip van de oudste Bourdon-bel in Bretagne, die meer dan 2 ton weegt en in 1563 werd gegoten.

De hoofdstraat van het dorp is leuk met vlaggetjes versierd en, zoals in alle havensteden en dorpen, hangen veel bloembakken aan muren en lantaarnpalen. We vinden een mooi boekwinkeltje en lopen daar tegen een reisgids aan over de befaamde Sentier-des-Douanes. Een leuk hebbeding, en ook nog nuttig voor de zuidkust van Bretagne waar we ook een paar trajecten willen lopen. Een beetje flauw van het geslenter willen we een drankje doen op een idyllisch terrasje van een crêperestaurantje/cafeetje, in de bocht van een oud smal straatje. Helaas, ook hier zijn eettentjes/terrasjes dicht tot 19:00. Wat zijn we toch verwend met de poffertjes/broodjes/bitterballen die we op elk moment van de dag in onze stad op een terras kunnen eten. Omdat het alweer koud is, en in tegenstelling tot alle weerberichten weer bewolkt is besluiten we gewoon Hollandse winterkost te eten: Andijviestamp met Gehaktballen. De super-U is vlakbij en we scoren daar ook een leuk hebbe-keukendingetje om eieren in te zetten en in een pannetje te zetten en waarvan de kleur verandert naarmate de eitjes gaar worden. Kikkenspulletje.

Morgen willen we verder op weg naar de warmte want we zijn het slechte weer meer dan zat.

30 juli, van Roscoff naar L'Aberwrac'h, 26 mijl

De zon schijnt, uitbundig roept Annelies en het is al 16 graden. Zomer vragen we ons af???

We gaan op weg met mooi zeilweer naar de volgende plek. Eerst nog even dieselen en dan zeilen. We varen de haven uit en allebei roepen we: en waar zijn die golven van een meter dan? Die voorspeld waren bij Windguru...?

Die zijn dus een paar mijl verder op waar we wind tegen stroom hebben en de stroom over de ondiepten loopt. Hierdoor ontstaan vierkante golven die van alle kanten inkomen waardoor de Skadi

behoorlijk te keer gaat. Annelies vindt het behoorlijk eng maar staat nog wel te sturen. Annelies beschrijft de golven als ruggen zee die schuin van voren aankomen en als dit een meter is dan is dat flink hoog om de Skadi overheen te sturen. Peter zegt: kom op, de Skadi gaat daar makkelijk overheen. Peter zet het grootzeil erop maar neemt toch maar het roer over en Annelies gaat stil in de luwte zitten. Annelies wordt alleen maar stiller en gaat zich dingen afvragen die zelfs verder gaan dan: kan ik het eigenlijk wel...

Zodra we om Île-de-Batz heen zijn gaat de Genua erop en zodra we over de ondiepten zijn worden de golven wat minder maar er blijven stevige golven van de zijkant inrollen waardoor Annelies wat katterig wordt. Het hele gebied is bij dit weer eigenlijk onprettig varen, rotsen en ondiepten om je heen die de zee onrustig maken.

We hebben stroom mee en het schiet al zeilend behoorlijk op; een uurtje voor L'Aberwrac'h valt de wind weg en doen we de motor aan, ook om wat snelheid te houden, daarbij rekening houdend met Annelies: we kunnen maar beter snel in de haven zijn.

Peter checkt alvast hoe we morgen door het Chanal du Four kunnen (we willen drie dagen flink doorvaren) maar merkt dat de Navionics kaart niet verder gaat dan Noord Bretagne i.p.v. tot Noord Spanje. Dat moet gebeurd zijn bij de laatste update die door Jos Boone in Middelburg is uitgevoerd. We varen dus van de kaart af en zonder update gaan we het Chanal echt niet door. We gaan L'Aberwrac'h in en nemen contact op met Jos Boone, de nautische winkel in Middelburg. Die maken een nieuwe update voor ons die door UPS afgeleverd gaat worden. Het zou er morgenmiddag kunnen zijn en dan vertrekken we zaterdag meteen naar Camaret. Het goede nieuws is dat we gelijk de kaarten voor de komende 2 jaar krijgen, bevat ook Portugal, de Atlantische eilanden en de eilanden in de Middellandse Zee. Geluk bij een ongeluk.

We zijn nu in het land van de Abers: de Aber wrac'h en de Aber Benoit. Dit gebied heeft het hele jaar daar een mild en getemperd klimaat en wordt doorsneden door 2 getijde rivieren. Deze rivieren noemen ze 'Abers' in het Frans wat een Keltisch woord is en wat "Rivierdelta" betekent. De Aber Wrac'h en de Aber Benoit zijn in feite 2 oude kustvallen die door de zee overstromen bij hoog water.

Het is een fantastisch gebied om te ontdekken, het gebied van de Abers heeft een sterke eigen culturele identiteit en het gebied is geheel ongerept en bewaard gebleven speciaal de duinen van Saint-Marguerite in Landéda en de zandbanken van de Aber Benoit. Hier is sprake van een unieke Flora en er zijn bijzondere soorten vogels.

31 juli, L'Aberwrac'h

We zijn met niets zó blij als met de fietsen! We hebben zó een grote actieradius, zien zóveel in korte afstand en lange afstand en ontdekken hoe prachtig de gebieden achter de kusten zijn. Mochten we in een stille haven liggen met niet noemenswaardige dorpskern, dan kunnen we met de fiets naar volgend dorp of de kust langsrijden voor een (sportieve) dagtocht. Het heeft ons fitter gemaakt en neemt eventuele eentonigheid weg. Bovendien wordt de langzame ontdekking per fiets de beleving van al dit moois nog intensiever.

Vandaag rijden we langs de kust van L'Aberwrac'h naar de Aber Benoit en passeren daarbij prachtige baaitjes en stranden (St. Margarite) en zien de zandbanken van de Aber Benoit. Hoog op een grasheuvel in de luwte, en onze boterham etend kijken we uit op deze rivier en de geankerde bootjes. Na een rondje van 30 km. doen we de enorme supermarkt Leclerc even aan en scheuren dan naar huis. De wind is koud vandaag al heeft de zon veel kracht. Meer dan 20 graden is het niet geweest, geen korte rokjesweer, en op weg naar huis over de D128 omhoog, omlaag met elektra, krijg je koude oren. Er liggen veel boten in de haven. De Skadi is omringt. Ook een Noor met een belachelijk grote motorboot legt op de kop van de steiger aan en (grote boot maar geld is zeker op) komt bij ons om een elektriciteitssnoer vragen.

De Aber Benoit, door lokale bevolking de gezegende rivier genoemd, biedt een uitgestrekte verscheidenheid van landschappen van een buitengewone schoonheid, van haar oevers en kleine rivieren die de hoofd getijdenstroom bovenstrooms voeden tot haar stranden en het turquoise water.

De lokale hoofdactiviteit bestond eens uit de watermolens die langs haar oever waren gebouwd waarvan de naam nu nog herinnerd "de vallei van de molens" .

Nu is het kweken van Oesters de belangrijkste activiteit met name de kweek van de platte oester die "Belon des Abers" heet. Ze zijn geliefd om hun delicate "notige" smaak wat veroorzaakt wordt door de combinatie van zoet en zeewater waarin ze groeien. Een lokale specialiteit is platte oesters met een combinatie van zeewierbrood dat je kan proeven op een van de oester kwekerijen.

Het zeewier oogsten was en is heden ten dagen een belangrijke bron van inkomsten. Het is het zwarte goud van de Bretonnen. Ooit visten de schuiten en zeilboten het zeewier uit het water met behulp van een lange sikkel. Tegenwoordig gebruiken de zeewiervissers een hydraulische "scoubidou," een haak die bevestigd is aan het uiteinde van een stalen stang. Het geogste wier in heel Finistère, wordt gebruikt voor medicinale, cosmetische en culinaire doeleinden.